

239. Isten az Ő Szíve legbelsejébe vonzza az embert

Imádkozzuk a 135B számú éneket:

*Üdvöz légy, nagy Király, kit szívünk úgy kíván,
Enyhülés áldott kútforrása!
Meghajtom homlokom, hűségem így hozom,
Szent test és vér, Elődbe.*

*Üdvösség Hercege, ó nézz a földre le:
Tekintsd meg esdeklő néped!
Emeld fel szívemet, újítsd meg lelkemet
Kenyér és bor színébe!.*

Az Istennél való megpihenés imájában eddig azt tanulmányoztuk, hogy a lélek miképpen éli meg Isten közelségét, miképpen pihen meg Isten jelenlétében. Belemerül Isten világába, elnyugszik. **A lelki álom imájában** pedig mintegy már beleszenszedsz Istenbe.

Most áttérünk egy következő gondolatsorra, amit így lehet megfogalmazni:

I. A lélek megéli Isten békéjét, amellyel magába vonzza őt Isten

1. Isten ugyanis nemcsak azt akarja, hogy Ő és az imádkozó lélek egymás mellett legyenek, hanem az **Ő Szíve legbelsejébe szeretné vonzani** az embert! Mint a misztikus imában általában, úgy itt is Isten tevékenysége az elsődleges. Az imádkozó léleknek tehát az a feladata: engedje érvényesülni Istent.

Shirley Maclaine, angol gondolkodó mondja: „Mindenki békességre vágyik.” Az ember ősi vágyát fogalmazta meg. Életünk folyamán azonban lassanként megtanuljuk, hogy a belső békességhez nem az értelmén át, hanem a szív legbelsején át vezet az út. Szívünk legbelsejében találunk rá a békességre, önmagunkra és Istenre. Mi a feltámadt Jézustól tudjuk (Jn 20, 19), hogy az igazi békességet csak Ő hozhatja meg nekünk a bűntől való szabadulás, a megváltás által. Kétségtelen, hogy ezt a szívünkkel tudjuk legjobban felismerni.

2. Már az Ószövetségben is tanítást kapunk arról a békességről, amelyet Isten akar nekünk ajándékozni! A Zsoltáros nyilván a saját tapasztalatából így nyilatkozik: *Közel az Úr azokhoz, akik Őt tiszta szívből szólítják* (Zsolt 144, 18). Közel van az Úr! Az imádság előkészítő szakaszában ez gyakran megtapasztalható élmény. Amikor például a gyermekek módjára hívjuk: „Atyám!”, vagy a jegyes szavával mondjuk Neki: „Uram!” – akkor Ő nemcsak figyelmeztető szavunkra, hanem egészen közel is jön hozzánk.

Amikor tehát az imádkozó ember megélhette Istennek ezt a leereszkedő jóságát és ezért már múlt időben mondhatja: „Közel jöttél, Uram, hozzám, aki szólítottalak Téged!”, akkor itt már valami misztikus élményről van szó. A lélek ugyanis megtapasztalta, hogy Isten nemcsak valahol a távolban van, hanem itt van, sőt nemcsak itt van, hanem egész **közel jött** hozzá azért, **hogy** most már **Szíve legbelsejébe vonzza őt!**

Az imádság csendjében vágyódjunk erre az isteni közelségre, illetve isteni vonzásra! Talán a csodálkozás élményét is megélhetjük. A lélek ugyanis ekkor már így nyilatkozik: „Uram, ennyire közel jöttél, és Szíved legbelsejébe akarsz vonzani?”

3. **Mit eredményez Istennek ez a hozzánk közeljövő, és magába vonzó szeretete?** A Zsoltáros így fogalmazza meg: *Az Úr meghallgatta jajszavamat, és kivont a sírgödörből, az undok iszapból. Sziklára állított, azután lábamba erőt adott. Új dalt adott a számba, Istenünknek zengő éneket* (Zsolt 39, 3-4). Napjainkban is előfordult, a híradásokban lehetett hallani, hogy valaki a tavaszi olvadástartól felázott földjén egyszerűen elsüllyedt. Csak az arra járók lettek figyelmesek

küszködésére és kiáltozására. A tűzoltóknak kellett kiszállniuk, hogy kiszabadítsák abból az undok iszapból. Milyen hálás volt nekik, mert megmenekült a haláltól!

Az imádkozó ember pedig megtapasztalhatja, hogy **a lelki sárból emeli ki őt az Úr, és sziklára, szilárd talajra állítja.** *A szikla pedig Krisztus!* (1 Kor 10, 4). Persze, hogy örömeinkre nyílik az ember ajka: a szabadító Istent énekel dicséri. Milyen nagylelkű a mi Megmentőnk, Aki nem törődik azzal, hogy sáros a ruhánk, nem kíméli magát értünk, és a kereszten a vérét ontja, hogy megtisztítson bennünket, *akik a nagy üldöztetésből, a küzdelemből jöttünk, és fehérre mostuk lelkünk ruháját a Bárány vérében*” (vö. Jel 7, 14). Jézus áldott teste vérrel van borítva az ostorcsapások, a keresztfeszítés kínjától azért, hogy minket megtisztítson. Jézus a kereszten függ, nem tud már lábra állni, oda van szögezve; minket azonban sziklára állít, és a lábunkba erőt ad, hogy álljunk, hogy ne bukácsoljunk, hogy ne sodorjon el a kísértések vihara. Mindezt *Isten Szeretete művelte* (vö. Zsolt 108, 27). Ezt a Szeretetet Szentléleknek hívjuk. A Szentlélek gyümölcsei között első helyen *a szeretet* áll (vö. Gal 5, 22).

Amikor szeretettől indítatva Isten közel jön hozzánk, amikor kitarja a Szívét, vére utolsó cseppjéig szeretve, hogy magába vonzzon bennünket, akkor persze hogy *a szeretet* mellett az ember lelkében ott van *az öröm és a békesség* is, ahogyan a próféta megfogalmazza: *Ő maga a Béke* (Mik 5, 4a). Persze, hogy „mindenki a békességre vágyódik”, valójában mindenki Isten békéjét igényli.

II. Hogyan von bele Isten minket, embereket az Ő békéjébe?

1. Mózesnek és az ószövetségi választott népnek volt erről élménye. Istent dicsőítő énekében Mózes ugyanis ezt mondja: *Népét a pusztában találta meg, sajátjává fogadta a sivatag kietlenségében és éjszakájában. Védőn körülvette, tanítgatta és óvta, mint a szeme fényét* (MTörv 32, 10). Még ha Isten a lelki élet sivatagján át vezet is, akkor is tudnunk kell, hogy nem hagy magunkra. Ha a test és a lélek éjszakájába vezet is, és az ember csak szárazságot él meg, a lelki élet kietlenségét, gyötrődését, akkor is tudnia kell, hogy ott is Isten vezeti.

Ozeás próféta tanítását kell ilyenkor bátorításul felidézni! Isten az Ő választottját *a sivatagba vezeti: Magához édesgeti, hogy a szívéhez beszéljen* (Oz 2, 16). De Mózes valami többletet is tanít. Azt mondja: *Védőn körülvette Isten az Ő népét.*

Nos, ez az, amit meg kell tanulnunk az imában: Isten befogad az Ő isteni Szívébe! Amikor imádkozunk, akkor már egyre kevésbé vagyunk önmagunkban, hanem egyre jobban Istenben! Ebben az imádságban az életünk súlypontja áthelyeződik. Már nem itt van a földi életben, hanem ott a másik világban, tudniillik Istennél. A kétkarú mérlegnél nagyon szemléletesen látható a súlypont áthelyezése. Ha a bal oldali serpenyőből áttesszük a súlyainkat a jobb oldaliba, akkor átbillen a mérleg nyelve. Ha önmagunkból **életünk nehézkedéseit, súlyait Isten belevonza a Szívébe**, akkor az életünk mérlegének a nyelve átbillen Isten oldalára! Az imádkozó ember azért tud kilépni önmagából, mert Isten belevonza őt ebbe az isteni milióbe. Ebben a vágyakozásban, ebben a készülődésben, hogy tudniillik életünk súlypontja átbillenjen Istenbe, fontos magatartásmódunk a várakozás, a készséges önmegadás, az elengedés. Engednünk kell, hogy Isten belevonjon önmagába bennünket! Sőt ebben az imádságban követhetjük a szüleinek ölelő karjába vágyódó gyermek magatartást is! Amikor ugyanis a gyermek látja, hogy szülője fel akarja emelni magához, akkor még ugrik is egyet, hogy minél hamarabb ott legyen édesanyja vagy édesapja ölelő karjaiban. Ágaskodjunk, gyermeki bizalommal *ugorjunk bele Mennyei Atyánk felénk kitárt karjaiba, Szívébe!*

2. Itt a Zsoltárossal együtt fohászkozhat az imádkozó lélek: *Óvj meg engem, mint szemed fényét, szárnyad árnyékában védj meg engem a gonoszoktól, akik szorongatnak!* (Zsolt 16, 8). De szükséges-e, hogy a gyermek mondja az őt magához ölelő édesapjának: „Szeress engem!” Hiszen az édesapa szereti gyermekét, és azért öleli magához. Kell-e, hogy a lélek kérlelje Istent: *Óvj meg engem, mint a szemed fényét*, amikor Isten oltalmazó szeretettel körülv teszi az imádságban hozzáforduló gyermekét. Tehát inkább **ez legyen az imaélményünk: Isten védelmezően magába fogadott bennünket, benne élhetünk** (vö. ApCsel 17, 28).

3. A remetéknak van egy klasszikus megfogalmazásuk az Istennel együtt élt étellel kapcsolatban: „Vacare Deo in solitudine.” Talán így lehetne magyarra fordítani: **„Üresnek lenni Isten számára a magányban!”**

a) Arról van szó tehát, hogy teljesen ki kell üresednünk Istennek, hogy betöltődhessünk Ővele.

b) Arról van szó tehát, hogy ki kell üresednünk a nyugtalanságainkkal, hogy betöltődhessünk Isten nyugalomával.

c) Arról van szó tehát, hogy nem önmagunk vágyálmait kell kergetnünk, hanem Isten rendelkezésére kell állnunk!

d) Arról van szó tehát, hogy ki kell lépnünk önmagunkból, hogy beléphessünk Isten világába!

Szent Pál ugyanis azt tanítja: *Mi Krisztus titokzatos testének tagjai vagyunk* (1 Kor 12, 27), tehát bele kell tagozódnunk Krisztusba! **Ő akarja, hogy az életünk már ne mibennünk legyen, hanem Őbenne!** Attól kezdve pedig azt kell csinálnunk, amit Ő csinál, úgy kell cselekednünk, ahogyan Ő akar cselekedni. Az ember üresebb lesz önmagával, hogy egyrészt be tudja tölteni őt Isten, másrészt akadálytalanul behatolhasson Isten Szeretetének a mélységeibe.

A remeték számára a magány ezért olyan csodálatos élet, mert tulajdonképpen már nem önmagukban léteznek, nem az evilágban, hanem Isten világában, Istenben. Ugyanis a lelki élet útján is érvényes a mondás: „Élj úgy, ahogyan gondolkodol, mert különben egy idő után úgy fogsz gondolkodni, ahogyan élsz!”

III. Hogyan valósul meg bennünk Isten belső békéje, amelybe az Úr egyre jobban belevonza az embert az Ő isteni békéjébe?

Egyrészt emberi erőfeszítéssel, másrészt Isten ajándékával.

a) Tehát **bíztassuk magunkat:**

- Igényeld a csendet, a belső békét!
- Hagyd el mindazt, ami megzavarná lelked békéjét!
- Tartsd távol magad a világ zajától!
- Törekedj közelebb kerülni az Úrhoz!
- Maradj meg a csendben!

A léleknek ez az elcsendesedése a legalkalmasabb mód arra, hogy **a lélek rárezonáljon Isten békéjére, Szívének dobbanására**, isteni Léte csendjére, amelyben nincs semmi diszharmónia, hanem minden a legtökéletesebben összefügg egymással az isteni Személyek Egységében. Nincs csikorgás, nincs zaj, csak Isten békéje. A lélek, amelyik értékelni tudja Isten csendjét, vagyis gondolatvilágában már Isten ezen harmonikus, békés, csendes életében van, az törekszik is arra, hogy ennek az isteni mintának, szeretetharmóniának megfelelően éljen.

b) Amit pedig emberi erővel nem tudunk elérni, azt **Isten kipótolja**. Amikor az Ő isteni Lényébe beengedi a mi gondolatainkat, akkor értelmünk tevékenysége egyre inkább kezd rárezonálni Isten gondolataira. Amikor az ember az imádságban megéli, hogy **szíve szeretetét Isten egyre inkább az Ő isteni Létebe vonzza**, akkor tudnia kell azt is, hogy teremtményi, kicsi szívének szeretetlülktetése egyre jobban rááll Isten Szíve pulzálására. Már nem két szív két különböző dobbanását lehet hallani, hanem csak egy Szív dobbanást, együttdobbanást, mert **egy ütemre ver a szívünk Istennel**. Amikor a lélek egy kicsit is meg tudja élni a szíveknek ezt az együvé harmonizálódását, akkor ez már szavak nélküli imádság lesz! **Már nem a szavak vagy gondolatok kötnek ugyanis össze Istennel**, mint a szóbeli vagy elmélkedő imánál, **hanem a szívből áradó szeretet**. Isten Szívéből sugárzik a szeretet az ember szívébe, az ember szívéből pedig Isten vonzására a szeretet emelkedik fel Isten Szívébe. Csak arra kell ügyelnünk, hogy szívünk együttdobbanását semmi se zavarja meg! Olyan ez, mint a szerelmesek tánca, akiknek a

lába egy ütemre mozdul. Az emberszerető Istennek és az istenszerető embernek a szíve egy ütemre dobban. Ha a táncosok el is fáradnak, akármennyire is szeretettel ringanak együtt a táncban, Istennek és a léleknek egy ritmusra való szeretetdobbanása nem fáraszt el, sőt, életet. Ebben meg lehet pihenni. Ebben fel lehet tölteni, mert a lélek, aki Isten szeretetáradásában van, illetve akit körülölel ez a Szeretettenger, életet talál és békességre lel. Az imádkozó lélek itt valamit már megtapasztal a Szentháromság titkából: *Az Atya szereti a Fiút* (Jn 5, 20), a Fiú pedig szereti az Atyát – a Szentlélekben!” **Egyetlen szeretetlülktetésben egyesül a három isteni Személy.** Amint Isten ezt a szeretetegységet nem unja meg, hiszen öröktől fogva örökké ez a szeretés az isteni létmód, az isteni élet megvalósulása, úgy az a lélek, akit Isten szeretete átölelt és magába vont, nem unja meg ezt a beléje áradó szeretetet, illetve azt a szeretetet, amelyben ő él.

Ha valaki remeteségbe kíván elindulni, akkor ennek egyedüli jogos indítóoka ez az Istentől való megérintettség, ez az Isten világába való meghívás lehet. Az ember azért tart ki szívesen a lélek remeteségében, mert Isten belső világa, ez a szeretettől lüktető világ annyira vonzó. A remete ugyanis egy egész életen át engedi, hogy az Úr egyre jobban belevonzza őt ebbe az isteni békébe. Vajon milyen lehet a remeték életében annak a megvalósulása, amit Jézus ígért: *Az én békémet adom nektek* (Jn 14, 27)?

Amit a száj nem tud kimondani, azt Isten üzeni meg nekünk, hogy a szívünkben kezdjük most már egyre jobban belülről tudni:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Erre az isteni vallomásra visszhangozzék szívünkből az imaesedezés:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!